

Etetés a ház körül

– Laci bácsi rimes állatkalauza –

Szép napot, gyerkőcök,
hello, fiúk, lányok
– angolul is tudok,
amint azt látjátok!
De az aranyérmet
nem angoltól nyerném,
sokkal jobban értek
az állatok nyelvén.

Gyerekként az erdőn
elég sokszor jártam,
plüssmackót is vittem,
így voltunk mi hárman.
(A számolás nem ment
akkor még olyan jól,
inkább sziporkáztam
régén is angoltól.)

Na de beszéltünk már
az angolról bőven,
és azt is tudjátok,
mi volt az erdőben
– meséltem már róla,
az egy régi sztori,
csak azért hozom fel,
hogy azt mondjam: szori!

Látjátok, az angol
sose fog ki rajtam,
plusz még ott van bennem
a humoros hajlam.
Olyan ügyes rímbe
sütöm én a tréfám,
mint ahogyan írom
most is ezt a strófát.

De elég az hozzá,
    hogy szellemes vagyok,
a mókám csillagja
    jó magasan ragyog.
Ha viccet indítok
    a humor nevében,
senki se tud engem
    tartani a féken.

Ám nem viccelődni
    jöttünk össze máma,
hanem hogy benézzünk
    egy régi utcába.
Megmutatom, gyertek,
    hol telt el a múltam,
melyik az a ház, hol
    etetni tanultam.

Az erdőn itattam,
    és otthon ettettem,
ám olyan is volt, hogy
    épp fordítva tettem.
Akkor ott ettettem,
    itt meg pont itattam,
nem maradt hát állat
    etetlen-itatlan.

Először egy csigát
    láttam meg a járdán,
nem futott el tőlem,
    szép nyugodtan várt rám.
Követ tettem elé,
    hogyha éhes, egyen
– de átmászott rajta,
    akár más a hegyen.

Aztán meg egy sünit
    találtam a fűben,
átraktam a követ
    elé egyszerűen.
De ő se szerette,
    kicsit arrébb tolta,
összegömbölyödött,
    és meg se kóstolta.

Nahát ennek, kérem,
a fele se tréfa,
éhen haltok mindjárt,
ha nem esztek még ma
– gondoltam, és törtem
köretnek egy ágat,
hogyan lakjon belőle
jól mind a két állat.

De csalódnom kellett,
nem ettek belőle,
a süni azonnal
elszaladt előle,
és nem ébresztett a
csigában sem vágyat,
bár ő azért húzott
mellé egy kis nyálat.

Néhány perccel később
láttam meg a cinkét,
neki sarat szedtem,
előbb csak picinkét,
aztán találtam még
egy jó nagy halommal,
de nem érdekelte,
meglépett azonnal.

Szaladtam utána,
repülni akartam,
ám épp csak fölszálltam,
messzibbre zavartam
– mert startolás közben
megcsúszott a lábam,
hasamon landoltam
egy nagy pocsolyában.

Így nemhogy repülni,
még úszni se tudtam,
a vízben éppen csak
a hasam úsztattam.
Az volt pont a tócsa
kellős közepében,
de kicsit az arcom
is úszott lében.

Na, mondom, te Lackó,
ez nem jó előjel
– ám most várjatok, a
poént le ne lőjem!
Ahogy ott a sárban
csendben heverészek,
egyszer kicsit jobbra,
egyszer balra nézek.

Hát mit látok jobbra,
engem néz a kecske,
szeme kigúvadt és
meg volt kerekedve.
Hát mit látok balra,
közeleg a disznó,
de nem csak úgy sétál,
hanem felém iszkó'.

Kiszökött az ólból,
meglépett a résen,
na, gondoltam, most lesz
nekem nagyon végem.
Fölugrottam gyorsan,
iszkoltam el én is
– persze hogy nem féltem,
csak azért hát mégis.

A kecske az nem jött,
ki volt rúdra kötve,
de a disznó inalt
fülét hátralökve.
Szaladtam a házba,
nehogy még felfázzak,
mert akkor elkapnak
negyvenfokos lázak.

A testem lemostam,
ruhám átcseréltem,
a disznó már fürdött,
mire visszaértem.
A sár közepében
vígán dagonyázott,
felderült az arca,
hogy így agyonázott.

Akkor láttam csak meg,
    hogy néz ki a porta,
a röfi az egész
    udvart letiporta.
Na jó, nem az egészt,
    csak egy keskeny sávot
– ahol felém rohant,
    jó mély utat vágott.

Laposra taposta
    a lehullott almát,
a földre döngölte
    a kis vakond halmát.
Kirúgott saláták
    szálltak a kert felett,
négy fej közülük a
    kecske elé esett.

Annak se kellett több,
    jókat lakomázott,
amit meg nem ért el,
    azon csiga mászott.
Közelebb lopóztam,
    láttam, nem egy, kettő
rágja a salátát
    – telt a csigabendő.

A lapított almán
    a sün mazsolázott,
levontam hát gyorsan
    a nagy tanulságot:
ne gondoljunk senkit
    mindenevő vadnak,
mi sem eszünk mindent,
    amit élénk raknak.

Csak főétel legyen,
    nem muszáj a köret,
ne etessünk sarat,
    pláne ágat, követ.
Mi se szeretjük, ha
    bárki ezzel kínál
– mindenki azt egyen,
    amit gyomra kíván.

Ezen felbuzdulva,
kukoricát hoztam,
legyen a disznónak
is része jó kosztban.
Noszogattam kicsit,
biztattam, hogy jöhet
– felmutattam három
kukoricacsövet.

Ő is érezhette:
elég volt a fürdés
– a rászáradt sártól
már eléggé szürkés.
Megindult utánam,
amint futni látott
azon a csapáson,
mit korábban vágott.

Az ólnál megálltam,
átbújtam a résen,
ő is bújt utánam,
hogy majd utolérjen.
A csöveket akkor
vályújába dobtam,
aztán az ólajtón
gyorsan kiosontam.

Amíg mind a hármat
leküldte a torkán,
úgy pörögtem, mint a
leghevesebb orkán.
Azonnal egy sziklát
görgettem a réshez
– sziszifuszi munkát
így viszek én véghez!

Nyugtattam utána,
mondtam neki, jól van,
most aztán már tényleg
maradjál az ólban.
Már eddig is kaptál
zöldet és moslékot,
és holnaptól lesz egy
újabb életcélod.

Örülhet a bendő,
örülhet a torok,
diskurálunk, aztán
kukoricát hozok.
A tyúkokkal úgyis
csak a mackóm cseveg
– a hátsó udvarban
él egy egész sereg.

Megszámoltam sokszor,
hogyan hányan is vannak,
mégse jött ki sosem
a szám ugyanannak.
Kapirgáltak mindig,
nehéz így a számtan,
egyszer huszonharminc,
aztán tizenzáz van.

De más is élt még a
baromfiudvarban,
szerencsére náluk
már nem voltam bajban:
egy kakas és egy nagy
vörös nyakú pulyka,
azokat nem kellett
megszámolnom újra.

Libából is csupán
kettő élt ott velük,
azoknak is kacsa
volt éppen a felük.
Gyöngytyúk is volt kettő,
házigalamb három,
de azok repültek,
nehéz volt számlálnom.

Am aznap nem néztem,
melyikükből hány van,
vagy hét marék magot
orruk elé hánytam.
Persze nem úgy értem,
hogyan a számmal hánytam,
valójában dobtam
– hogy rövidre zárjam.

A kerítés lécén
találtam egy korsót,
a kamrában mertem
bele napraforgót.
Arra tettem rá a
búzát, kölest, zabot,
kukoricát, árpát
– és dobtam egy nagyot.

De ezt se úgy értem,
hogy a korsót dobtam,
csak a mag repült el,
míg a korsót fogtam.
Na, mondom magamban,
ki mit akar, ehet
– ők biztosan tudják,
melyik kié lehet.

Rohantak is egyből,
amikor megkapták,
csak a kakas állt úgy
köztük, mint a hapták.
Nézett a szemével,
mit dobálok én itt,
mi az, ami ennyi
baromfit megszédít.

Aztán kezdte körbe
forgatni a fejét,
míg végül egy tyúknak
átvette a helyét:
elkergette onnan,
és míg telt a begye,
figyelte a tyúkot,
hogy az visszamegy-e.

Nem mert visszajönni,
de galambok jöttek,
nekik is jutott mag,
kábé tizenötnek.
A kakasnak velük
befuccsolt a terve:
mikor kergetőzött,
mindig át lett verve.

Ha feljűk indult,
elrűpentek onnan,
de a kakas műgűtt
le is szálltak nyomban.
Megfordult a kakas,
ám hiába forgott,
mire odaért, már
egy galamb se volt ott.

Ezért aztán igen
rűvid idű műlva
mérhetetlen módon
fel is lett ő dűlva.
Késűbb, mikor más jűtt,
seregely és gerle,
a kakas már tudta,
ellenűk se nyerne.

Nem tehetett mást, csak
nűzte, ahogy lelűp
szájában a maggal
egy rigű vagy verűb.
Ahogy igyűkeztem
kűvetni a rűptűk,
lűttam, hogy a cinke
is ott van kűzűttűk.

Ő csak pillanatra
szállt mindig a fűldre,
vett egy napraforgűt,
és a fűn megtűrte.
Figyűltem, ahogy a
csűre alatt hasad,
és azonnal tudtam:
azt eszik, nem sarat.

A fa ma is ott áll,
egy hatalmas kűris,
másnap ott űcsűrgűtt
tűbb madárral ő is.
Fűrkűsztűk a korsűt,
a kerítűslűcet,
vűrta mind, hogy mikor
szűrom már az étket.

Így etettem aztán
mindennap meg őket,
nem kellett a faág,
nem kellett a kőzet.
A disznónak adtam
csöves kukoricát,
levéllel etettem
meg az összes csigát.

A süninek almát
vágtam darabokra,
elbújt, mikor ette
– volt egy bodzabokra.
A kecskét kivittem,
hogy füvet legeljen,
salátát a kertből
kihúznom ne kelljen.

Amikor először
mentünk az utcára,
tisztá bogáncsos lett
a nadrágom szára.
Mire odanyúltam,
ő már lelegette,
húztam a nadrágom,
hogy azt le ne nyelje.

Máskor lezabálta
sapkámról a bojtot,
megrágta a zsepim,
vagy mi éppen volt ott.
Valahogy ő mindig
feladta a leckét
– mit mondjak? Nem könnyű
etetni egy kecskét.

De azért az jó volt,
hogy az utcát jártuk,
így mind a kettőnknek
lett állandó társuk.
Összebarátkoztunk,
ám néha váratlan
megismerkedtünk egy
idegen állattal.

A varjú előttünk
elegánsan landolt,
ahogy földet ért, az
lepipált egy angolt.
A fűben egy cica
méltósággal sétált,
figyelte egy kutya,
a két füle szétállt.

Akkor még nem mozdult,
magát még nem törte,
de az látszott rajta,
hog्य csőre van töltve.
Lassan indult el a
macska irányába,
mintha nem is fűvön,
tűpárnákon járna.

Én meg a kecském csak
néztük, ahogy mennek
– megfelelték volna
angol dzsentlmennek.
A lábukat lágyan,
finoman emelték,
mintha egy lassított
mozifilmben lennénk.

De amint a macska
meglátta az ebet,
a szemébe bámult,
és futásnak eredt.
Akkor a puskából
a kutyát kilőtték
– ma is futnak még, ha
egymást meg nem ölték.

Elmúlt az a nyár is,
és más telek, nyarak,
de az állatokkal
sose voltam hanyag.
Mindet megettettem,
egy se maradt éhen
– se ősszel, se nyáron,
tavasszal, se télen.

Időközben százszor
megjártam az erdőt,
annyi évszak eltelt,
hogy plüssmackóm felnőtt
– így lett aztán, kérem,
jól megöregedve
a Lackóból László,
a mackóból medve.

Előbb erdész voltam,
később állatgondnok,
de a kettő közt is
kerültek a gondok.
Hol ételt osztottam,
hol csak vizet mertem
– néha az erdőn és
néha állatkertben.

És hogy kezdtem írni?
Elbeszélem mindjárt.
Nemrég történt, mikor
a nyár újra itt járt.
Sétálgattam csendben,
mert a pinty épp költött,
nehogy megzavarjam,
mondom, én is költök.

Akkor kezdtem ezt a
verset fabrikálni,
a rímekeket egymás
alá toszigálni.
Leültem a fűbe,
és ott hozzáláttam
– akkor vettem észre,
hogy költővé váltam.